

UIT DE PERS:

Brabants Dagblad

Het regent wel maar koffiebonen

woensdag 13 augustus 2008

Wie binnen gaat in het opvallende tentje van Rachel Zweije op het festivalterrein, stapt een andere wereld in. Bijzondere ontmoetingen, vreemde talen, exotische muziek en jazeke het regent er koffiebonen. Samen schuilen dus.

Theatercentraal.nl

Het regent koffiebonen Rachel Zweije

door Cisly Burcksen - 17 08 08

Sterke koffiebelevnis in intieme branderij

Temidden van gezellige eettentjes, een nostalgische draaimolen en ander vertier op het festivalplein, staat een opvallend koffiehuisje. Het allerleukst is het eigenlijk, om er zonder enige voorkennis binnen te gaan. Hier speelt 'Het Regent Koffiebonen', van theatermaakster Rachel Zweije. Haar nieuwe voorstelling is deze zomer voor het eerst te zien op Festival Boulevard in Den Bosch. Wie het kleurrijke huisje betreedt, laat zich onderdompelen in een ultieme koffiebelevnis. Een bijzondere ode aan het aloude bakkie leut.

Als de voorstelling van start gaat, krijgen alle toeschouwers een leeg koffiekopje uitgereikt. Het is een mooi kopje, en meteen vraag je je af of het ook gevuld zal worden. In Zweije's vorige voorstelling 'Rachel's Tosthuis' werden er immers zelfs tosti's geserveerd. De groep, die maximaal uit twintig personen mag bestaan, schuifelt nieuwsgierig naar binnen en wordt direct omringt door de indringende geur van versgebrande koffie. Met de sfeervolle muziek van Karim Eharryen, die de ud (een Arabische luit) bespeelt, raak je meteen in oosterse sferen. Op de vloer liggen jute zakken met opschriften als 'Fair Trade' en 'Mexico'. Boven de hoofden van het publiek bungelen koffiekopjes en -filters aan een waslijn. Het moge duidelijk zijn waar het in deze ruimte allemaal om draait.

De vier personages in het koffiebranderijtje spreken een taal die waarschijnlijk alleen in koffieproducerende landen gesproken wordt. Het publiek verstaat er niets van, waardoor een mysterieuze en vervreemdende sfeer ontstaat. Met handen en voeten communiceren de spelers met de bezoekers, als blijkt dat geen van de aangesprokene hen verstaat. Erg mooi hoe er door deze interactie een saamhorigheidsgevoel binnen de groep ontstaat: andere toeschouwers leven mee met de

aangesproken persoon, die niet weet wat er van hem verwacht wordt. Het publiek wordt in feite onderdeel van de voorstelling. Door deze prettig confronterende situatie ontstaat er een intiem sfeertje tussen elkaar totaal onbekende mensen.

Van woordgrappen moet 'Het regent koffiebonen' het dus niet hebben. Wel wordt er gespeeld met een subtiele vorm van fysieke humor. De voorstelling bevat geen verhaallijn en eigenlijk ook niet echt een plot. De personages in de koffiebranderij, drie oosters uitziende mannen en een vrouw met knotje en rode overgooier, blijven anoniem. Doordat hun belevenissen meer op losse toevallige gebeurtenissen lijken, is het net alsof we spontaan op bezoek zijn gekomen in deze parallele wereld. We hebben geluk, dat we juist nú langsgesproken zijn, nu er wat te beleven valt. Als de groep weer vertrekt, blijft men in het huisje doorgaan met koffie malen, koffie sorteren, koffie zetten en koffie drinken. Een heerlijke illusie die geen melk of suiker nodig heeft.

Gezien: 'Het regent koffiebonen', Rachel Zweije

11 augustus, Festival Boulevard, Den Bosch

Foto: Esther van Waalwijk

Rachel's Tosti Huis

Freaky tosti's in alle rust Rachel's Tosti Huis - Rachel Zweije Festivalterrein, Amsterdam • 5 juli 2008

Rachel's Tosti Huis trekt veel bekijks bij de festivalbezoekers. Iedereen is nieuwsgierig wat die gekke trage meisjes doen die rondom het blauwgroene huisje scharrelen. Ze hebben identieke kapsels en jurkjes en zijn allen gewapend met een freaky glimlach. Bij het betreden van het restaurantje beloven ze je een 'multiexplosionele sensatie' en krijg je ook nog eens je lievelingstosti te eten. Maar je moet wel stil zijn.

In ruil voor je toegangskaartje krijg je van één van de meisjes een briefje waarop je aangeeft welke tosti je wilt eten. 'Mijn gras is groener' bijvoorbeeld; een tosti met kaas, pesto en pijnboompitten.

Vervolgens wordt je zonder woorden duidelijk gemaakt dat je je eigen schoenen moet verruilen voor rode pantoffeltjes en dan mag je het Tosti Huis betreden.

Met dezelfde onnatuurlijke glimlach als hun collega's nemen de meisjes in het huisje je mee naar een van de tafeltjes.

Je krijgt een glaasje water, je tosti wordt onder de grill gelegd en je kunt alleen maar ontspannen door de kwetterende vogeltjes en rustieke klanken die de ruimte vullen.

Zelf noemt Rachel Zweije, verantwoordelijk voor het idee, de voorstelling een totaalconcept waarin bezoekers een sfeervolle, warme en verrassende beleving ondergaan. En dat klopt ook. In het drukke leven van alledag is het een verademing om een

tosti te eten die met zo veel precisie is gemaakt. De serveersters zijn lief en een tikkeltje mal. Ze zijn lichamelijk en hun handelingen zo traag uit dat het afwassen van vier bordjes een supersessie wordt.

Dansende poppetjes, voeren zwemmende

vissen, smeltende blaadjes en lieve gedichtjes, maken het de moeite waard om deze voorstelling (inclusief tosti) te beleven.

Ook kinderen zijn welkom. (Diana van der Sluis – 8weekly.nl)

Boze tangen, tosti's en variété in theater tentjes

Woensdag 8 augustus 2007 - De tentjes op de Parade werpen elk jaar weer veel discussiestof op. Er zijn er te weinig, ze vallen niet op, ze zijn te plat of juist te diep. Een greep uit het aanbod van de

smaakmakers op het festivalplein. Rijp naast groen, fris naast cliché, amusement naast ernst.

Dit jaar heeft Theaterfestival Boulevard extra werk gemaakt van het het plein. Daar is nu van 's middags tot 's avonds laat altijd wat te doen. De kleine theaters op het plein leveren een ware slag om de bezoeker. Soms zijn de praatjes voor de tent even leuk of nóg leuker dan de actie binnen.

Een feestje voor de zintuigen van moegestreden Boulevardbezoekers verzorgen de liefvallige, glimlachende dames van Rachel's Tosti Huis. Aangename muziek, dames die bijna geluidloos bedienen en vertroetelen en lekkere tosti's op de koop toe. Ook hier een prachtige show buiten van zwijgende vrouwen met roodbruine pruiken, die veel geheimzinnigs beloven. Maar pas binnen komen de geprikkelde zinnen echt helemaal tot rust.

Tentjes de maat genomen. Een kijkje bij Tam Tam, View-o-rama, Rachel's Tosti Huis, Het zesde zintuig en Gooise kinderen.
door Mieske van Eck

Rachel's Tosti Huis. Theatermaakster Rachel Zweije creëerde in een kas een omgeving waarin de tijd even stilstond. De bezoekers werden zich in stilte bewust van al hun zintuigen. Vogels kwetteren op de achtergrond, mensen zaten met pantoffeltjes aan zeeblauwe tafels. Men krijgt geruststellende woordjes ingefluisterd en wordt verwarmd door liefelijke blikken van tostidametjes. Daarbij wordt een tosti (keuze uit vier soorten) via een uitvoerig ritueel opgediend, alsof het een dierbaar bezit is. 'Op deze tosti's zitten geen hoge marges', dacht menigeen in het begin een beetje lacherig. Na afloop van de seance had iedereen wel de meest verrukkelijke tosti gegeten uit zijn hele leven. Eindelijk werd eten, al was het maar vijftwintig minuutjes, weer heel instinctief ervaren. Deze tosti was onbetaalbaar.

Frank Lindner Hoofdredacteur Lunchroom